

dentligt niveau, hvis man skulle opnå det, som er meningen med al bistand, nemlig at sætte folk i stand til ikke at skulle have den. Det er selvfølgelig meningen med det, at den altså skal være tilstrækkelig til, at man kan få skub i nogle ting.

I takt med, at USA er blevet rigere, er bistanden faldet, og i dag er de nede på 0,2 pct., tror jeg det er, og man kan jo så se, at det er nogenlunde det mønster, vi kan følge alle vegne. I 1980 lovede man at komme op på 0,7 pct. mindst – mindst, man sagde ikke højst, man sagde mindst. Man gentog det løfte i 1992 i Rio, og det går stadig væk den gale vej med bistandshjælpen, og nu er vi altså i den fortvivlede situation, at der daglig dør over 30.000 børn af fattigdomsrelaterede sygdomme. På en eller anden måde sætter det altså vores sorg over ulykker i verden i perspektiv – 30.000 børn om dagen af fattigdomsrelaterede sygdomme! Der er faktisk ikke noget, man kan sige, man vil spare på.

Jeg fik fat i fru Lene Espersens artikel, og hun undrede sig over, hvordan det kunne være, at de var blevet så fattige, når de nu havde fået al den her bistand. Det seneste skøn fra FN viser, at nu er pengeoverførslerne på grund af handelshindringer, altså subsidier, eller hvad der nu måtte være, på 700 mia. US dollars om året; 700 mia. går den gale vej. I bistand går der 50 mia. Det er altså ikke svært at undre sig over, at de bliver fattige, når de betaler 700 mia. Det kan godt være, skønnet er dramatisk, men havde det bare været det halve, havde det været forfærdeligt. Det er den situation, vi er i i dag; pengene strømmer den gale vej.

Det er faktisk en viden, der har været forholdsvis udbredt her i Folketinget. Det er først her for nylig, at vi skal til at døje med al mulig bagtalelse af vores bistandsarbejde, fordi det eneste sted, Venstre og De Konservative har at hente pengene, når de ikke tør røre deres egne rige vælgere, er hos de allerallerfattigste.

Vi skal ikke komme og sige, der ikke er nedskæringer, for det er der. Hvis vi skal tage de tal, som der skæres på, når man siger, man vil tilbage til 1999-niveauet, så vil man reelt skære fra 13,7 mia. kr. til 11,9. Det er altså en ganske voldsom nedskæring, og det bliver taget fra de allerallerfattigste.

Så har jeg godt hørt hr. Jens Hald Madsen og også hr. Anders Fogh Rasmussen gentage, at vi skal evaluere. Vi er gennemevalueret, og vi har fået meget, meget høje karakterer også internationalt for den danske bistand, så det er ufattelig

pinligt, og det er også meget, meget sørgeligt, at det er blevet sådan.

Jeg vil så sige med det samme, at jeg synes, det er vigtigt, at Venstre fremhæver, at vi skal kigge på de lukkede markeder. Det er også SF-politik, vi har arbejdet for det i lang tid, men det er ganske lusket at starte med at tage bistandspengene og så sige, at vi skal have åbnet markederne, i stedet for at sige: Lad os nu prøve først at få de her markeder åbnet, lad os prøve at få EU's landbrugsordninger væk. Vi er enige om målet, men vi vil gerne se arbejdet fuldført, før vi tager pengene fra de fattige.

Det er slemt nok, som det går i øjeblikket med den enorme overførsel, og selv hvis vi får fjernet alle handelshindringer, er der nogle af de her lande, der er så fattige og er i så elendig en situation, at de ikke ville kunne klare sig overhovedet, hvis ikke de fik hjælp, eller som det hedder i bistandssproget »aid to trade«. Det er ikke aid or trade, det er aid to trade.

Der er en dobbelthed i den der strategi, og stadig væk vil jeg godt sige, at jeg håber altså, hvis vi skulle blive ramt af et regeringsskifte, at det så trods alt bliver hr. Per Stig Møllers sobre holdning til de her ting og ikke den der, synes jeg, ubehagelige og fuldstændig urealistiske beskrivelse, som vi har hørt fra Venstre i dag.

Altså den der med Internettet. Det er altså overhovedet ikke de mennesker, der kan bruge Internettet, som vi giver den primære bistand. Der er mennesker i mange af de her lande, som f.eks. aldrig har set et landkort. Jeg mener, prøv at forestil jer, at det skulle være sådan nogle, vi skal komme og sige skal have Internetadgang. Det er den der med kagerne, når de ikke kan få noget at spise.

Jeg synes, at vi mangler at få at vide af Venstre og De Konservative, hvor det er de vil skære, at det ikke bare er generelt. Der bliver slynget de her lande ud; der er ikke meget at hente hos Zimbabwe. Jeg vil gerne vide, hvad det er for nogle lande, man vil tage pengene fra, eller om det er fra det multinationale. Hvor skal de hentes henne? Hvor er det, man nu har en klar viden om, at der altså ligger nogle store muligheder for at tage penge, som bliver givet forkert, hvis ikke bare det er den der grønthøster, at vi skal ud og hente til de riges skattelettelser?

En af de grimme, grimme, grimme visioner er Johannesburg september 2002. Danmark har formandskabet i EU. Der er Rio+10. Der skulle virkelig være lagt op til, at nu skal vi have sat den nye dagsorden for, at bistanden skal øges, nu